

SZERINTEM

Érmezőny

Péntek délelőtt tíz óra körül az érsebészeti szakrendelésre várva ücsörgök az SZTE Szent-Györgyi Albert Klinikai Központ I. sz. Szakorvosi Rendelőintézetében, leánykori nevén az SZTK-ban. Igaz, tizenegy tízre van időpontom, de inkább hamarabb jöttem, és milyen jól tettem, hiszen már most kismillióan várakozunk többé-kevésbé türelmesen. Aggodalomra van ok, mert amint hallom, néha előfordul, hogy nem mindenki kerül sorra aznap. És mit ad Isten, egyszer csak kitesznek egy táblát az ajtóra, hogy több beteget nem fogadnak. Reménykedünk, hogy akinek már benn van a beutalója, csak nem küldik el. Egy pesszimistább sorstársunk halkán megjegyzi: A remény hal meg utoljára. Mire valaki érces, optimista hangon válaszol neki: Ki nem tojik rája! Derűltség. Epilógus: mindenki sorra került, még azoknak is bevették a papírjaikat, akik kicsit később jöttek, mert azért nekik is volt időpontjuk. Mélytetsak van Isten! Az egészségügy malmai, ha lassan is, de örülnek, csakúgy, mint bennünket, jámbor „rája” szorulókat.

MÉHES JÁNOS

Honnan?

Kétszer kétsávos út a városban, kettős záróvonallal elválasztva. Abelső sávban haladó egyik autó hirtelen ötlettől vezérelve balra óhajt kanyarodni, ami ugye tilos és szabálytalan. Mivel jönnek szembe a másik két sávon, megáll, megállítja a mögötte haladni akarókat. Az óvatos dudálásra az autó vezetője az ablakon kinyújtja a kezét, középső ujját az ég felé tartva, és arcán széles mosollyal bekanyarodik, mikor pár perc múlva nincs szembejövő forgalom. Honnan tanulhatta ezt a viselkedést, hol láthatott ilyen megoldásokat? Szeretett kormányunktól biztosan nem, mert mi sem áll tőle távolabb, hogy figyelmeztetések, jelzések, kérések ellenére végrehajtsa azt, ami éppen eszébe jutott, és aközben még a középső ujját is az égnek tartsa, vidáman mosolyogva választói arcába.

ÁBRAHÁM ZOLTÁN

Csomag

A legutóbbi MNB-jelentés a gazdaság állapotáról tárgyilagos bírálatot fogalmazott meg az oktatás és az egészségügy helyzetéről, meglepő módon a kormánypropagandától eltérően. De észrevehető: az MNB most már egyértelműen tetett arról, hogy a magyar versenyképesség javítására újra átfogó javaslatokat adjon, mint korábban tette, amikor 2015 után több nekifutásban először 330 pontba szedte a teendőket, majd 2018-ban 180 ponttal megfejelte a felzárkózáshoz szükséges lépéseket. Látna, hogy a kutya sem törődik korábbi ajánlásaikkal, illetve javaslatcsomagjaikkal, a jegybanki jelentés írói már beletrődtek abba, hogy mélyreható változások nélkül Magyarországot a gazdasági elmaradottság konzerválása fosztja meg a felzárkózás lehetőségétől. Újabb évtizedet vesztegetünk el.

MIKULÁS FERENC